

NOTA BENE

PRO BLÍZKÉ

časopis sdružení Benediktus

... v čase vánočním 2009

další rok je pryč, a tak se opět můžeme setkat prostřednictvím 4. čísla našeho časopisu notabene, který vychází v předvánoční době. mohu jen konstatovat, že je to opět velký zážrak, že časopisek spatřil světlo světa, protože v každodenním shonu a běžných starostech je pro nás všechny téměř nemožné zastavit se a konečně začít dělat něco pro to, aby se časopis mohl narodit. no, tak to letos prostě nebude! ale představa, že nebudeme mít vánoční dárek pro naše nejbližší, kteří se už těší na počteníčko, přece jen dá překonat hranice neschopnosti pustit se do toho, a tak tedy: nakonec ve spěchu, ale s láskou jako poděkování vám všem, kteří jste celý rok s námi nebo vedle nás, začínáme tvořit a psát. pak již jen několik bezesných nocí a hodně telefonátů do tiskárny: no to prostě musíte stihnout! a časopis je na světě! docela jednoduché...a tak přejeme při čtení hezké chvíle s námi se všemi a se sebou navzájem!

♥ Co je Nota BENE?

- Časopis pro nás, pro Vás o nás, pro blízké i vzdálené, pro kamarády, zkrátka pro všechny, kteří mají otevřené srdce pro dobré věci. Tedy časopis pro sebe navzájem.
- Časopis, který nám dává vědomí, že jsme spolu, že patříme k sobě, že společně tvoříme věčné hodnoty. (Co je pro lásku, je pro věčnost). Skrze tyto stránky můžeme být spolu, i když spolu právě nemůžeme být reálně. Tedy časopis, který sbližuje a sdílí se.
- Časopis o společných oslavách, slavnostech, koncertech, kulturních akcích, setkáních,... Tedy časopis, který informuje.

♥ Jaký je na nás kontakt?

NotaBene, o.s. Benediktus; Klášterní 60, 583 01 Chotěboř; tel. 731402233; e-mail: benediktus@centrum.cz;
<http://www.benediktus.org>; č.účtu:155402290/0600; GE Money Bank Chotěboř

V čase adventním

Myslím, že advent by měl být dobou setkání. Především je dobré, abych se setkal sám se sebou, protože se stává, že moje vnitřní já jaksi nestačí tempu toho vnějšího. A tak, když se na chvíli zastavím, jako třeba teď při čtení těchto řádků, dávám šanci sám sobě, abych se zakoušel jako „celý člověk“. A to je dobrý základ k tomu, abych se mohl plněji a opravdověji setkat s druhými a také s Bohem. Mám radost, že se tímto zvláštním způsobem (při čtení časopisu) mohu setkat i s vámi.

Společenství Benediktus se snažím navštěvovat, jak jen je mi to možné, a prožívat s těmi to lidmi jejich radosti i strasti. Mohu potvrdit, že tady o setkání s nejrůznějšími lidmi není nouze. Když jsem přemýšlel, co mě na těchto setkáních přitahuje a inspiruje, tak bych řekl, že je to určitá přirozenost, opravdovost, nevyumělkovanost a neformálnost vztahů.

Při četbě encykliky „Láska v pravdě“ od „našeho jmenovce“ papeže Benedikta, mě zaujala tato slova: „Rád bych připomenul všem, že prvním kapitálem, který je třeba chránit a ocenit, je člověk, lidská osoba ve své integritě.“ A o kousek dále: „Kultury už nejsou schopny nacházet svá kritéria v přirozenosti, která je přesahuje, a člověk se tak po kulturní stránce stává pouhou statistickou položkou.“

A tak jsem si řekl, že je prima vědět o společenství, nota bene k němu patří, které má co nabídnout ve své obyčejnosti a normalnosti. Benediktus by nikdy nebyl tím, čím je, bez lidí s postižením. Jsou to oni, kdo nám pomáhají uvědomit si, kdo je to člověk, co je to přirozenost, kterou je třeba chránit a rozvíjet. To, co k tomu potřebujeme, nejsou ani tak hloubkové psychoanalýzy, jako spíše nepředstíraná láska, která se projevuje v těch „nejobyčejnějších věcech“, jako je služba a vzájemné vztahy. Společnost, ve které žijeme, je nemocná v mnoha ohledech a potřebuje uzdravení. Věřím a zakouším, že taková společenství, jako je třeba Benediktus, přestože mají své lidské slabiny a chyby, nabízí jakousi oázu k životu přirozených vztahů. Myslím, že tato cesta, může být jedním z těch léků pro dnešní dobu, po kterých volá Benedikt XVI. ve své encyklice.

Přeji si, aby i toto nové číslo našeho časopisu, bylo vyjádřením našeho života ve vztazích, a pomohlo k jejich prohloubení a oživení.

Očekávání plné naděje /nejen v adventu/ přeje František Mráz

Co nového?

O nových lidičkách v Benediktu

Je dost těžké umět se zastavit a ohlédnout se dozadu, ohlédnout se za uplynulým rokem a zhodnotit, co přinesl a odnesl. Ale když to udělám a ohlédnu se, musím uznat, že to byl plodný rok, plný zázraků. Mohla bych ty zázraky seřadit a vyjmenovat asi takhle:

Stabilizoval se náš pracovní tým: máme úžasné nové mladé lidičky na práci s výjimečnou klientelou: všehoschopnou Martu, rozvernou Ivu a konečně také mužského! Seriózního Pepu! K těm kancelářským workoholikům přibyla Hruša, coby nadšenec do psaní projektů, Zdena, coby fundraiser na úrovni (hrozné to slovo - tak tedy česky: získavatel zdrojů /což zní ještě hůř/) a coby sociální pracovníce nastoupila staronová Helča. Díky těmto novým zaměstnancům se nám služebně starším uvolnily ruce, potažmo i nohy, takže je máme na stole a popíjíme káfičko, sjíždíme internet, telefonujem o blbostech :-), ... Dalším zázrakem je stavební mistr Popek, který stíhá tisíc a jednu věc najednou - telefonovat, obvolávat úřady, opravovat faru, řešit nefungující topení, shánět lešení, řezat 10. 000 tašek na kostele, běhat mezi tím vším a hlavně, být nám kamarádem. Každoměsíčně z dále přijíždí náš bdělý duchovní dozorcí František, aby nás udržoval duchovně na úrovni. Bohužel, moc se mu to nedaří. Každoměsíčně se také setkáváme na supervizi s dalším úžasným člověkem, panem doktorem Sojkou, který dohlíží na správný stav naší psychiky, bohužel stále shledává, že stav je dost nepříznivý :o) No a z povzdálí nás také bedlivým okem sleduje náš velký pomocník Karel, který při bezesných nocích vyrábí agendu, aby nám dal do pořádku věci v nepořádku. K tomu všemu je kolem nás spousta kamarádů a pomáhačů, bez kterých by to nešlo - zpívající, hrající a angličtinunásvyučující Anička, z elektřiny zbláznivší se Lukáš, všeochotný a starýkrámynevyhodivší Michal, za každýsi tuacepředvádívší se Markéta, serióznostbudící Jana, všeskácivší Petr, atd.... Taký pro tu spoustu nových lidiček máme nové autíčko, do kterého se nás vejde sedum, takže jsme mobilnější a tímpádem můžeme jezdit víc za školu a za povinnosti... No a nakonec ti nejdůležitější, kolem kterých se to vlastně všechno točí - lidičky s jiným obdarováním: tak těch je 16. Nově přibyla Šárka, Tomáš, Věrka a srandovní Vašek. Takže dohromady je to už docela slušný kolos, který ukočírovat není jen tak jednoduché. Ještě, že máme nad sebou Toho, který má rád šílené a bláznivé lidi!

Vašek

Matěj

Karel

Pepa

Jana

Šárka

Zdena

Vlastimil

Marta

Michal

Jana

Věrka

Historie

Stále více objevujeme hodnoty Modletína a také se seznamujeme se zajímavou historií místa i s osudy lidí, kteří zde žili. Protože některé články a publikace o místě máme k dispozici, chceme se o ně podělit, aby nezapadly v zapomnění. Ve vzpomínkách vesnického kantora jsou úžasná svědectví o lidech a o kultuře. Nechte se vtáhnout do života na Modletíně na přelomu 19. a 20. století. Snad se Vám také trochu zasteskne po dobách dávno minulých. Po těžkém, ale láskyplném životě, plném přátelství a soudržnosti mezi lidmi na vesnici. Tyto vzpomínky nemusí být přežitkem, ale inspirací i pro dnešní dobu...

Ze vzpomínek starého kantora J. Hořejšího

Malá vesnička v klínu českomoravské vysočiny, obklopena kol dokola krásnými jehličnatými lesy, čítala v době, kdy tam byla naše celá rodina ve službách tamní školy, 19 domovních čísel se 128 obyvateli. V místě je farní kostel a byl tam i panský dvůr, součást velkostatku, jehož majitelem byl FUDr. František baron Rieger, vynikající český politik, jemuž se dostalo od národa čestného titulu „Vůdce národa“, sídlem v Malci. Téměř všechny obytné domky byly přízemní, většina z nich celé dřevěné, kryté došky, s malými zahrádkami: jenom škola, umístěna v tzv. zámku (bývalý lovecký zámček majitelů velkostatku) byla jednopatrová, krytá šindelem. V místě byly truhlář, obuvník, dva krejčí a dvě porodní babičky. Děláci, někteří měli též vlastní drobné zemědělské ke dvoru, jiní na práce v lesích. Mzda byla velmi nízká, dřevníci dostávali denně po 20–30 kr., mzdové dřevníci po 15–20 kr. Za práci v lesích mimo kácení, jež si museli sami pracně dobývat. Z toho města. Ženy a také školní děti pracovaly v lesních dřevinách, jež si museli sami pracně dobývat. Z toho města. Ženy a také školní děti pracovaly v lesních dřevinách, jež si museli sami pracně dobývat.

dva hostince, dva kupci, řezník, tkadlec, tesař, Ostatní obyvatelé byli většinou lesní nebo zemědělské usadlosti. Mnozí chodili „na panské“, tj. na práci hubená: dřevníci dostávali denně po 20–30 kr., mzdové dřevníci po 15–20 kr. Za práci v lesích mimo kácení, jež si museli sami pracně dobývat. Z toho města. Ženy a také školní děti pracovaly v lesních dřevinách, jež si museli sami pracně dobývat.

Kostel byl založen a vystaven kolem r. 1769 tehdejší vrchností. Cihly na stavbu kostela byly páleny v blízkém Přemilově, odkud dle zápisu ve farní pamětní knize byly dopravovány na staveniště na hřbetě velblouda. Před postavením kostela byla

v Modletíně pouze malá kaple zasvěcená sv. Anně. Stála nad studánkou, v níž byla daleko široko proslulá výtečná voda, jež měla nejenom znamenitou a osvěžující chuť, ale i léčivé účinky. Mezi lidem udržovala se pověst, že na tom místě zjevila se před dávnými léty svatá Anna. Voda ze zágračné studánky osvědčovala se prý zvláště při léčení dny. A této vlastnosti bylo využito v malých lázních, jež byly umístěny v budově zvané nyní „aperát“ (jméno vzniklo ze slova aparát, tj. zařízení pro pálení líhu), tj. malý lihovar, který v Modletíně po zániku lázni skutečně byl. Léčivá voda byla vedena do lázni dřevěným potrubím přes celou náves a zahradu nynější fary, tehdy lázeňského domu, kde byla k potřebě hostů odbočkou svedena do nádrže, tzv. kašny. Aby lázeňští hosté měli možnost vykonávat své

náboženské povinnosti, docházel tam v době, kdy dlel v lázni, kapucín z chrudimského kláštera, který tam po celé léto sloužil mše v neděli a ve svátcích. Jinak byl Modletín přifařen k Libici n. Doubravou. Fara byla zřízena teprve ku konci druhé polovice 17. století. Ve školní pamětní knize je také zápis, že vodu ze „zágračné“ studánky dával si v lahvích do Prahy posílati náš slavný historiograf František Palacký, Riegrův tchán. Vodu prozkoumal a ocenil univerzitní profesor Dr. František Hueppe a uznal ji za rovnocennou s vodou Gastynskou. Bohužel, studánka byla zanedbávána a když pak zanikly modletínské lázně, byla voda z ní znehodnocena splašky, jež do ní mlikaly ze sousedních hospodářských stavení.

Život na Modletíně se omezoval na úzký okruh společnosti, který tvořila škola s farou, s přáteli naší rodiny z blízkého okolí a několika učitelskými rodinami ze sousedních škol. Změnou byly v létě i v zimě společné vycházky v nedělních odpoledních do sousedních vesnic, zejména do Bradla, kde byly skelné hutě. Dělníci skláři byli vesměs dobří svérázní lidé, velmi společenská. S některými z nich byla naše rodina v úzkých přátelských stycích. V létě chodovali jsme s rodiči a farářovými koupat se do Chrudimky k „Pecinově vile“. Po koupeli tábořilo se v lese při svačině a s blízcím se večerem vraceli jsme se osvěženi domů. Jindy chodovali jsme společně do lesa na houby. Těch rostlo v modletínských lesích veliké množství, takže nebylo nutno prodratí se houštinami. Stačilo jít po cestíčkách a přinášeli jsme pokaždé spoustu krásných hřibů a jiných jedlých hub.

S rodiči chodovali jsme na návštěvy k sousedním učitelským rodinám. Bývalo to zvláště o pouti nebo o hodech, kdy si naše rodiny oplácely návštěvy a pohostění. Velmi často jsme navštěvovali kmotřička Seewalda, mistra skláře v Bradle. Asi dvakrát

do roka chodívali jsme k lesním Rádlům na Kubátku. Pan lesní byl typická postava lesníka. Rodem byl ze Šumavy, kraje Psoklavců. Byl ve službách Riegrových, jehož byl ctitelem a obdivovatelem. Rádlovi nám vždy návštěvu opláceli a nenechali nikdy návštěvu o středem večeru před půlnocí. Na bílou sobotu o velikonocích přicházel k nám řídící učitel Jeřábek z Malce, který obstarával šlechtění pláňat ve školní zahradě.

Nejrušnější bývalo u nás o poutích a posvíceních. Zvláště pouť bývala velmi slavná. Již dva dny před svátkem sv. Anny přijížděli kramáři a kolotoči. Podél síbice na návsi i kostela byly už v sobotu postaveny boudy, které byly od časného nedělního rána naplněny lákavými cukrovými a perníkovými srdci, husary a jinými dobrotami. Nechyběl nikdy ani „lacinář“, který prodával všechno zboží, jež přivezl, po 6 kr s příslušným vyvoláváním: „Tady je ta láce na hromádce, všechno za šest, kupujte fest.“ Největší zájem nás kluků i děvčat byl však věnován kolotoči starého vysloužilce Málka ze Slavíkova. Byl to kolotoč velmi primitivní, na kterém by dnešní kluci jistě ohrnovali nos, ale nám byl něčím nevidaným a svezení na něm rajským požítkem. Bylo to několik dřevěných koní zavěšených na jedné tyči střídavě s „korbami“ upevněnými na slabých řetízích. V čele koňstva byl jelen s opravdovými parohy. Kolotoč neměl podlahy. Točilo se pomocí dlouhé železné tyče prostrčené ve výši klukovských prsou stěžejní osou kolotoče. Točili vždy dva kluci a při roztáčení pomáhali uvést kolotoč do pohybu takem za korby členové Málkovy rodiny. Jedna jízda trvala asi tak dlouho, dokud starý Málek nepřehrál na rozvrzaném flašinetu svoji oblíbenou písničku „Andulko, Andulko, roztomilá panenko“. Vstupné za jednu písničku bylo 2 kr. na jelena a 1 kr na koně nebo korbu. Platilo se též koláči, zajičkou nebo jinými pouťovými dobrotami. Málkův flašinet měl již vyseptané „basy“ a proto principál vyplňoval tento nedostatek svým hlubokým a dobře vysmoleným hlasem. Vedle kolotoče stál sloupek se žlábkem, v němž v drážce byl vobně položen kroužek. Komu z jezdců podařilo se třikrát za sebou navléknouti v jízdě kroužek na tyčinku zastrčenou v rukojeti, ten pak měl jednu jízdu zdarma. O tento sportovní výkon strhla se často mezi zájemci bitka. Za školou bylo ne mezi připraveno k slavnostní střelbě šest hmoždířů, které obsluhoval hrobník, vojenský vysloužilý dělostřelec. Vypaloval již při vyzvánění sobotního klekání a v neděli při pozdvihování a při zakončení bohoslužeb šest slavnostních salv. V kostele bývala o pouti vždy slavná „velká“ zpívání mše sloužená některým farářovým hostem nebo místním

farářem za asistence jeho hosti a „majstrů“, tj. theologů z hradeckého semináře. Tatínek několik týdnů před pouť chystal slavnou „figurálku“, při které vypomáhali na pouť pozvaní učitelé ze sousedství. Spoluúčinkovali též modletinští muzikanti: na vlastské kottly tloukl vojenský plukovní tambor Waltr, na basu hrál kovář Bláha, na flebuu krejčí Vášek, smyčce tatínkovi vyučenci a zpěv tatínkovi zpěváci a my děti. Zpěvní vložky k ofertoriu a Benediktu zpívala někdy maminka a pozděj já nebo sestra, či některý z pozvaných hostů. V roce 1898 slyšeli modletinští poutníci slavného barytonistu, člena královské drážďanské opery, po první světové válce dočasněho ředitele který byl o pouti našim hostem. Pozvaným hostem. Každý rok pravidelně přijížděla na Opláceli nám tak návštěvu svatováclavské pouti výbornou kuchařkou, pečlivě připraven a hosté domů uspokojeni a s bohatou výslužkou. skončení kostelních obřadů s přestávkou o rušná. Tanečníci rozjaření hojným požíváním vznikla rvačka. Důvodem byla obyčejně věnoval velkou pozornost divce, jež měla již nápadníka z domácích chasníků. Divoký zápas, kterého účastníky byli všichni přítomní domácí i přespolní mládenci, končival obyčejně vyhazovem vetřelců a na štěstí jen lehkými zraněními nebo modřinami, oteklými obličejí a potahanými šaty. Nejhoršokrevnějšími mezi rozvraženými stranami byl hluchý, ale milující synek místního kostelníka, veliký silák. Adolf hračkou zdvihl ze země těžký silniční kámen a nebyly s ním žádné žerty. Stalo se nejednou, že vyházal z hospody všechno, co mu přišlo pod ruku. Bylo to o něm dobře známo v celém okolí a jakmile se vmísil Adolf do rvačky, vyklízeli bojovníci co nejrychleji bojiště. Tyto junácké zápasy mívaly ovšem nepříjemné dozvuky: šenkýř důrazně vymáhal náhradu za rozbité sklenice a okna a také se dostavil čebík vyšetřiti provinilce a učiniti případně trestní oznámení. Mnohý z bojovníků pak odpykával si v Chotěboři trest ztrátou svobody.

Národního divadla v Praze, Bedřicha Plaška, hostem byla ve škole vystrojena slavnostní pouť rodina řídícího učitele z Heřmaně. v Heřmaně. Poutový oběd byl maminkou, z něj odcházeli po družné odpolední zábavě. V Zárubově hostinci byla vždy hned po požehnání poutová taneční veselice, někdy hodně alkoholu se často znesvářili a z hádky někdy žárlivost některého z přespolních mláďenců, který

Opsáno z časopisu amerických Čechů Hospodář, 1. ledna 1956

Stavíme, opravujeme, bouráme

Fara

Letos jsme začali s rekonstrukcí fary, a to doslova od podlahy. Začátkem roku jsme celou faru vystěhovali a v květnu vykopali všechny podlahy v celém objektu. Tuto náročnou práci jsme zvládli během jednoho týdne, protože nám v tom pomáhali dobrovolníci z Francie. Na faře jsme vybudovali nové centrální topení, podél zdi jsme zavedli větrací šachty a nakonec podlahy zabetonovali. Někde jsme položili prkenné podlahy, někde dlažbu. Všechny práce na faře zajišťuje náš kamarád, všudypřítomný mistr Popek. Jeho bedlivému oku nic neujde, obzvlášť, když ho na spoustu nedostatků upozorňuje náš Vlád'a. S elektrikou se v celém objektu dost a dost natrápil náš dlouholetý dobrovolník Lukáš, než všechno začalo fungovat tak, jak má. Nenahozená chodba je zatím stále dost nevzhledná, ale vévodí jí krásné nové dveře. Takže se těšíme, že se s vámi se všemi o letošním Živém Betlému budeme moci na faře setkat již v jiných podmínkách než loni.

Některé rekonstrukční práce na faře jsou financovány z fondů EU. Díky tomu zde můžou od září probíhat jednou za měsíc víkendové pobyty lidí s postižením a dobrovolníků a během týdne sem pravidelně jezdíme v rámci odlehčovací služby (zahradní dílna, zpracování ovoce, údržba okolí).

Aperát

Letos jsme také udělali velký kus práce kolem aperátu, ruiny bývalých lázní. V této budově by měl být v budoucnu dům, ve kterém budou žít lidé s postižením se svými asistenty. Podarilo se nám odkoupit většinu pozemků a začít řešit dokumentaci statického zajištění zchátralého objektu. Architekti zpracovali projektovou dokumentaci. Během příštího roku bychom chtěli staticky zajistit objekt a nalézt zdroj pro financování rekonstrukce.

Kostel

Jeden rok máme pronajatý kostel svaté Anny na Modletíně. Za tu dobu se podařila zrealizovat I. etapa rekonstrukce - nová střecha kostela z pálené bobrovky, nové oplechování a svody. Na příští rok jsme opět podali žádost na SZIF, aby se v opravách kostela dále mohlo pokračovat. Plánujeme odvlhčení kostela, výměnu věžičky a zastřešení sakristie a nartiku. Rekonstrukce je hrazena ze zdrojů EU a z darů.

Toto historicky významné místo je ojedinelou památkou v srdci Železných hor, proto je důležité nenechat jej zaniknout. Je zdrojem duchovní síly nejen pro lidi, kteří žijí v okolí, ale i pro ty, kteří sem přicházejí. Obracíme se na vás všechny, kterým není lhostejný osud tohoto místa s prosbou o pomoc. Za účelem shromáždění potřebných finančních prostředků na opravu byla krajem Vysočina povolena veřejná sbírka a byl zřízen účet, na který můžete přispívat. Číslo účtu u České spořitelny je **1478027389/0800**. Na opravu můžete přispět také přímo v kostele nebo během sbírek, které se budou konat v přilehlých obcích na přelomu roku. Předem děkujeme všem dárcům za podporu a otevřenost.

Co je z lásky tvořené, je pro věčnost

Plánujeme

♥ Vánoční ztišení

26. 12. 2009 v 18 hodin - koncert v kostele sv. Anny na Modletíně
vstupné dobrovolné, výtěžek koncertu bude použit na opravu kostela

♥ Narození v Betlémě

27. 12. 2009 v 16 hodin na Modletíně - divadelní hra pod širým nebem na Modletíně na farní zahradě
živá zvířata, občerstvení, teplá medovina

♥ Pašije

27. 3. 2010 se západem slunce v Chotěboři u kaple Sv. Anny

♥ Máme na to?!

hudební festival - 24. 4. 2010 v sokolovně v Chotěboři
hudba, dílny, občerstvení

♥ Pout' ke Svaté Anně na Modletíně

25. 7. 2010 s kapelou Traband

K zamyšlení

Jak vnímáme lidi s mentálním postižením...

PhDr. Jan Vančura - Psychologické zisky a ztráty rodičů dětí s mentálním postižením (disertační práce)

O Janu Vančurovi jsme věděli dlouho. Věděli jsme, že je psycholog z Brna a má „něco společného“ s organizací Víra a světlo. (Víra a světlo je mezinárodní organizace, kterou také založil Jean Vanier, a která sdružuje rodiny s dětmi s handicapem). Ale až nedávno jsme se s ním konečně setkali na brněnské fakultě. A bylo to setkání srdečné, měli jsme tolik společných témat k rozhovoru. Nechtělo se nám loučit, slíbili jsme si návštěvu a spolupráci. Jan Vančura je nám blízký tím, že prožil rok v Arše, tím, že se přátelí s lidmi s postižením a chce pro ně a s nimi něco dělat. Předhází o nich studentům na Fakultě sociálních studií v Brně a napsal velmi zajímavou disertační práci Psychologické zisky a ztráty rodičů dětí s mentálním postižením. S jeho svolením jsme vybrali část o tom, jak jsou lidé s mentálním postižením vnímáni.

„Vztah k postiženým je výrazem tolerance k odlišnosti, výrazem respektování individuality, je výrazem vnitřní kvality člověka i celé společnosti.“ (Hadj-Maussová)

Při vnímání lidí s mentálním postižením dochází k velkým nepřesnostem. Nejčastěji to bývá nepřiměřená generalizace, přesněji zdůraznění mentálního handicapu oproti celku osobnosti člověka s postižením. Běžně se stává, že lidé pokládají za významnější intelektové postižení, oproti pohlaví, etnickému původu, sexuální orientaci, nebo náboženství. Mentální retardaci vnímají jako dominantní identitu člověka /to znamená, že nevidí slečnu Moniku s dlouhými vlasy, která má ráda květiny, ale vidí pouze mentálně retardovanou dívku, která vzbuzuje obavy a nejistotu/. Dokonce profesionálně často selhávají v uznání skutečnosti, že lidé s intelektovým postižením mají svoji identitu, která je pro ně důležitá.

Nedostatečné přijetí ze strany společnosti, zvládání stigma, představuje pro lidi s intelektovým postižením jeden z nejbolestivějších problémů v jejich životě. (Castlesová, Jahoda a Marková)

Každá společnost má svoje normy a obecně přijímané hodnoty toho, co je přijatelné, oceňované a naopak. Od těchto norem se odvíjí také sociální status lidí s intelektovým znevýhodněním. Rodiče mentálně postižených jsou výrazně ovlivněni tím, jak společnost jejich děti přijímá. Zmíněné „veřejné mínění“ může mít také vliv na postoje samotných rodičů vůči vlastnímu dítěti (Matějček)

Zkreslené vnímání lidí s mentálním handicapem lze oslabit tím, že obě skupiny (menšinová skupina lidí s mentálním handicapem a větší nová skupina lidí bez tohoto handicapu) se budou vzájemně poznávat, hledat společné zájmy, cíle a hlavně svoje společné lidství na rovnocenné úrovni. (Allport)

Naše identita

Celý letošní rok byl ve znamení hledání identity Benediktu. Vážně jsme se nad tímto tématem začali zamýšlet při setkání nově vznikajících komunit Archa ve východní a střední Evropě, které se konalo v červenci v Chorvatsku. V mezinárodním kontextu jsme hledali identitu pro Benediktus v České republice, čím by měl být v naší společnosti, co v ní potlačovat a co naopak podporovat. Přemýšleli jsme o třech základních věcech: co je naším posláním, jaké je toto poslání vzhledem k české kultuře a konfrontace s evangeliem

Společně jsme došli k závěru, že Benediktus by měl být šířitelem těchto hodnot:

- Pohostinnost, společné slavení a stolování (šířit typická česká jídla, setkávat se u společného jídla a oslav, zvat hosty, ...)
- Otevřenost (přijímat lidi zvenčí, setkávat se s nimi, pořádat kulturní a společenské akce pro veřejnost, naslouchat si navzájem, bourat uzavřenost, být proevropský..)
- Hudba a tanec (společně hrát, zpívat, šířit hudbu lidovou, duchovní i vážnou, podle přísloví: „co Čech, to muzikant“).
- Řemesla (šíření řemeslné a ruční výroby, návrat k odkazu předků, předávání zručnosti - „zlaté české ručičky“)
- Duchovní hodnoty (být svědky víry ve společnosti skrze vztahy, modlitbu, duchovní písně, adoraci, mši sv.)
- Humor (pěstovat jej a šířit, protože je kořením života i v komunitě)

Také letošní tábor byl celý zaměřený na hledání identity Benediktu. Byli jsme nadšeni z toho, jak se mladí dobrovolníci i lidé s postižením podíleli na odhalování toho, čím se Benediktus vyznačuje, a co je pro něj charakteristické. Překvapily nás i vyspělé názory mladých na národní kulturu, na její klady a zápory. Zde jsou některé odpovědi

- klady české kultury:

odkaz umění v jednotlivých krajích - typická hudba, národní písně, kroje, architektura, typický český humor, typické české jídlo (knedlo, vepřo, zelo, pivo), řemesla (dráteníci, keramici, tkalci, zpracování dřeva, proutí, slámy,.....), pohostinnost, štedrost, síla a odolnost českého národa,....

- zápory české kultury:

materialismus a absence duchovního rozměru, konzum (hypermarkety), vlastnění co nejvíce věcí (shromažďování krámů a ne hodnot), sobectví, závist, prodej kýče, televize, bulvár, vysedávání v hospodách, žití jiných životů v seriálech mimo realitu, neschopnost přijmout zodpovědnost,...

Výsledky našeho celoročního přemýšlení o identitě jsme shrnuli na valné hromadě 30. 11., kde jsme schválili nové stanovy Benediktu. Do stanov jsme aktuálně zařadili naši nově zpracovanou identitu, poslání a cíle sdružení v tomto znění:

Identita:

Občanské sdružení Benediktus je sdružení lidí, kteří na základě křesťanských hodnot žijí život ve společenství zdravých lidí a lidí s postižením. Skrze vztahy v tomto společenství se snaží odkrývat hluboké životní hodnoty a jedinečnost každého člověka.

Poslání:

- Pomoc lidem s postižením poznávat a využívat jejich dary a objevovat radost z přátelství
- Ukazovat společnosti vnitřní bohatství lidí s postižením a skrze ně odhalovat hlubší životní hodnoty
- Formace dobrovolníků a mladých lidí
- Žití víry v Boha ve společenství zdravých a postižených lidí skrze společnou práci,
- slavení, sdílení se, hudbu, umění
- Obnova křesťanského a kulturního dědictví na Vysočině (tradice, slavnosti, řemeslná výroba)
- Záchrana historicky významných objektů a jejich využití ve smyslu našeho poslání
- Podílení se na trvale udržitelném rozvoji místa

Cíle:

- Vybudovat komunitu lidí s postižením i bez postižení založenou na naší identitě a poslání
- Rozvíjet vlastní život komunity
- Začlenit naši komunitu do mezinárodního společenství L'Arche

Vztah je srdcem všeho

Jsme stále více zaneprázdněni. Jsme unaveni z dělání věcí, a proto nemáme čas na vztahy. A tak nám unikají priority.

Přestáváme slyšet své srdce, jeho největší touhu - Být naplno člověkem. Naplno člověkem se stáváme pouze ve vztazích. Vztah je setkání, při kterém poznávám, že jsem pro Tebe důležitý. Znamená to však také, že se před Tebou stávám zranitelným. Když se setkáváme, dáváme si vzájemně sílu, kterou potřebujeme pro druhé. Učíme se společně růst v lásce a v moudrosti. Vzájemně ve vztazích objevujeme, kdo vlastně jsme a k čemu jsme povoláni.

Jsme vyvoleni, abychom se stali služebníky ostatním.

Setkání s Jeanem Vanierem

Jean Vanier - prorok a mystik dnešní doby, který zasvětil celý svůj život těm nejmenším mezi námi - lidem s postižením. Založil komunity pro lidi s postižením a jejich asistenty, které se rozrostly po celém světě. Při naší letní cestě do Francie, do komunit Archa, jsme měli opět tu velkou milost, setkat se s tímto duchovním velikánem dnešní doby.

Jean a jsme navštívili v Arše Trosly, nedaleko Paříže. Setkali jsme se v malé místnosti, kde se řešila všechna zásadní rozhodnutí komunity Archa, a kde všechna místa jsou spojena do kruhu. Jean si sedl mezi nás a v tichosti se na nás, na jednoho po druhém, díval. Jeho pohled se dotýkal nitra každého z nás, setkal se svým

hlubokým pohledem se srdcem každého člověka, aniž by promluvil. Pak řekl: „Položte si každý otázku: Kdo jsem Já? Jaké mám touhy a přání? Co chcete?“ a nechal nás přemýšlet. Pak pozorně naslouchal, aby se o každém z nás něco dozvěděl. To byl začátek našeho setkání. Pak se teprve rozpovídal sám. Zde jsou některé myšlenky, které nám při setkání předal.

Všechno v životě je otázka přání a touhy. Musíte vědět, co hledáte. Ježíš nemůže mluvit, když neví, kde jste, na které cestě se nacházíte. Proto jeho první větou v Janovu evangeliu je „Co chcete?“ Musíte znát své přání a touhy.

Jestli přání nemáte, máte depresi. Položte si otázku: Kdo jsem? Jaké mám touhy a přání?

Ve společnosti, ve které žijeme, probíhá diktatura normality. Celá společnost posuzuje, co je „normální“ a co „normální“ není. Který člověk je „normální“, aby mohl chodit do „normální“ školy? Co je „normální“ chování a co není? Jaká je norma normality? Normalita je otázka závodu, kde se soutěží o to, kdo je lepší.

Naše společnost potřebuje lidi, kteří budou mluvit. A my máme výhodu, protože kolem sebe máme lidi, kteří mohou oslovovat druhé - lidi s postižením. A my můžeme vytvořit místo pokoje a svobody, ve kterém mohou tito lidé s postižením žít. V dnešní společnosti však není jednoduché takové místo vytvořit. Vytvořit komunitu není normální. Tlak ze strany společnosti je veliký. Označují nás za blázny, sektáře a fanatiky, říkají, že nejsme normální. Společnost se bojí komunity, spirituality, profesionality. Tlak normality je veliký. Cestou, jak z toho ven, je jít dál. Je třeba jít, dělat třeba i malé krůčky, ale nezůstat stát. Vědět, co chceme a v tom, co chceme, vyrazit na cestu a jít. Jít v lásce. Proto je tak důležité, co chceme a musíme to vědět.

Každá doba a společnost má svůj výkřik. Jde o to zachytit jej. Kde je bolest a slabost naší společnosti? Co je potřeba nutně změnit dřív než dojde ke katastrofě? Dusíme v sobě tyto výkřiky, ale je nutné je uslyšet a pojmenovat je. Jen jejich zachycení může něco rozpoutat. Kdo uslyší výkřik doby, společnosti, změní svůj život. Tento výkřik může být impulzem k vytvoření komunity, třeba

i Archy. A čím je Archa v naší společnosti? Místem, kde můžeme zpívat naši lidskost. Místem, kde můžeme být sami sebou, žít v jednotě, radosti, pokoji, v lásce a být spolu rádi. Místem, které je otevřeno lidem, kteří potřebují pomoc. Lidé musí pocítit, že televize je nic ve srovnání s lidstvím, které žijeme.

Kde je Bůh? Kde ho najdeme? Jednou jsem letěl letadlem do Jižní Ameriky. Přistávali jsme nad jedním městem, které bylo rozděleno přístávací dráhou. Na pravé straně byla luxusní čtvrť místních boháčů a na levé straně čtvrť místní chudiny, žijící ve slumu. Nikdo z boháčů nikdy nevzkročil do slumu a nikdo ze slamu nevzkročil do bohaté čtvrti. Jedni se báli druhých. A letištní přístávací plocha dělila tyto dva světy. Kladl jsem si otázku: kde je zde Bůh? Napravo nebo nalevo? Je přítomný na mši v kostele nebo mezi narkomany a mezi násilím, které je ve světě? A zde, ve vzduchu v letadle jsem pochopil, že jediné, co mohu já udělat, je vytvářet místa, která jsou mezi těmito světy. Místa, kde se může setkat pár boháčů s pár chudáky. A to je i váš úkol: vytvářet ve vaší společnosti místa, kde se mohou setkat rozdílní lidé. Malé komunity, ve kterých se může setkat církev a nevěřící, kde se může potkat boháč s potřebným. Místa, kde se potkáváme jako lidé. A to je vaše poslání. Vytvářet komunity na půli cesty, kde se setkáme. Komunita se nesmí uzavřít, ale společně s postiženými musí stát na půli cesty. Neseme zodpovědnost jedni za druhé. Základem komunity je tedy výkřik a odpověď na něj. Neseme za něj zodpovědnost.

Slyšte výkřik, mějte sny a touhu!

Jean Vanier

(zpracovala bn dle poznámek ze setkání)

Červencové setkání v Chorvatsku

Mezinárodní organizace Archa, se sídlem ve Francii, jednou za dva roky svolává setkání zástupců skupin, které mají zájem o vytvoření komunity Archa ve své zemi. Těchto setkání se vždy účastní také zástupci komunit, kteří už jsou v Arše zapojeni.

Letošní setkání se konalo v Chorvatsku, na malém ostrůvku Kosljun, za účasti komunit z 10 zemí střední a jižní Evropy. Jako jeden z předprojektů Archy byl pozván i Benediktus.

Setkání v Chorvatsku mělo dva hlavní cíle: jednak vytvořit vazby a podmínky pro vzájemnou podporu a spolupráci, dále udělat pokroky ve vlastní přípravě na vytvoření základů Archy v naší zemi a její kultuře.

Setkání bylo pouze třídní. V tak krátké době jsme intenzivně pracovali na porozumění nástrojům a metodám, které doporučuje Archa při zakládání nové komunity. Mnoho času jsme věnovali inkulturaci.

Setkání vedl koordinátor Archy pro zónu jižní a střední Evropy, Patric Fontaine. Přednášel o procesech, které doprovázejí zakládání nové komunity. Připomněl nám, jak probíhalo založení první komunity Jeanem Vanierem.

Čas sdílení se, interaktivní práci a formaci vedla psychosocioložka Brenda Hermann z Ameriky, která má zkušenosti s doprovázením nově vznikajících komunit a mnoho zkušeností v inkulturačních procesech.

Setkání doprovázely také mše, slavení, povídání, koupání v moři, tanec, ochutnávka tradičních jídel a nápojů z jednotlivých zemí. Krásné prostředí ostrova Kosljun, na kterém stojí pouze

františkánský klášter, ve kterém jsme bydleli a pracovali, umocňoval úžasnou atmosféru tohoto setkání. Setkání nás obohatilo v mnoha věcech. Slyšeli jsme řadu nových informací, mohli jsme sdílet zkušenosti s lidmi, kteří chtějí dělat podobné věci. Nejvíc jsme však vděční za to, že jsme mohli načerpat duchovně a také za nová přátelství, která tu vznikla.

RJ

Workcamp francouzských dobrovolníků na Modletíně

Spolu s komunitou Archa v Bretani a střední školou v Paříži, jsme na konci května uspořádali týdenní workcamp francouzských dobrovolníků na Modletíně.

Workcamp se dá přeložit jako pracovní tábor. Na první pohled se může zdát, že hlavním motivem je opravdu společná práce. A to společná práce lidí, kteří mají jiný jazyk, jiný věk, někdy i jinou barvu kůže, jiné náboženství a jiné intelektuální schopnosti. V praxi to pak znamená, že komunikace mezi lidmi se odehrává gesty a posunky, různě lámanou angličtinou, někdy smíšenou s ruštinou. Ruština byl často jediný cizí jazyk, který si někdo matně v napjaté situaci vybavil. Takže jsme mohli slyšet výkřiky typu: „Zdēs kopej Jean! Zdēs voda!“. Práce byla opravdu tvrdá - vykopávání starých podlah, vyvážení sutě, betonování,... A tak není divu, že při tak těžké práci se lidé opravdu stmelili.

Přesto práce nebyla při workcampu tím nejhlavnějším. Důvodem, proč tyto workcamps vznikají, je sdílení se. Sdílení se s navzájem s odlišnými lidmi - odlišnými věkově, národnostně, rasově a přece... Celý týden jsme zažívali

atmosféru pokoje, radosti, smíchu, spolupráce. A ještě jednou věcí byl náš workcamp výjimečný. Střed celého našeho společenství tvořili lidé s postižením - lidé z Čech i z Francie. Tak jsme mohli poznat úžasnou Cecille, dámu v letech, která miluje květiny.

Patrika, věčného taškáře, který vás nezapomene polechtat a Luise, staršího muže, který se pořád směje. Kromě smíchu je také výjimečný tím, že vyhazuje všechny předměty, které najde. Takže jsme v hromadě písku nacházeli svetry, bundy, sešity, utěrky... Poznali jsme životní příběhy všech těchto tří lidí a také to, z jak těžkých a smutných poměrů do Archy přišli. Vyprávěl nám o nich Bertrand, leader komunity v Bretani a jak jsme mohli poznat, hluboký a duchovní muž. O každém z nich vyprávěl jeho osobní příběh a každého nazýval svým přítelem.

Příběhy těchto lidí s handicapem, ale i dalších, se kterými jsme se během týdne se známali, se nás všech hluboce dotýkaly. Znovu

jsem se přesvědčovali o tom, že každý člověk, je posvátný příběh! Hlavně pro mladé lidi z pařížské střední školy to bylo velmi silné, často to bylo poprvé, kdy se setkali s člověkem s postižením nebo kdy takto pracovali...Dostali šanci hodně přemýšlet a také mluvit o svých pocitech. Večery jsme pak trávili společným hraním a zpíváním u ohně, učili jsme se bretaňské tance a povídali jsme si. A pak většinu z nás čekala noc ve stanu...

Společný týden utekl jako voda. Přesto, že jsme všichni cítili velkou únavu, loučení bylo těžké. Slíbili jsme si s našimi novými přáteli, že přijedeme v červenci na oplátku na workcamp do Bretaně a pomůžeme jim se stavbou domu.

Některých z nich jsme se zeptali, jak týden na Modletíně prožili:

Anouk, 29 let /učitelka umění Paříž/

Proč jste se rozhodla jet do Čech na workcamp?

Komunitu Caillou Blanc už znám delší dobu a už jsem s nimi spolupracovala. Zнала jsem Jeana Baptistu a Bertranda a když se objevila nabídka jet do Čech na workcamp, hned jsem ji přijala. Říkala jsem si, že je to velmi dobrá zkušenost pro moje studenty, také jsem chtěla pomoci. Myslím, že je lepší cestovat za účelem někomu pomoci, než jen pro zábavu, focení...

Ale to přeci většina lidí chce! Cestovat, bavit se. . . .

Ano, ale tohle je skutečný život.

Chtěla jsem si rozšířit obzory, mysl, srdce, poznat nové lidi, také lidi s handicapem, protože to je velmi obohacující.

Jaké pocity máte teď, když workcamp končí?

Nechce se mi končit, ráda bych pokračovala...

Co tady pro vás bylo nejhlubší?

To, že můžu pracovat tolik lidí společně a rozumět si.

Také jsem mohla poznat svoje studenty z jiné strany a seznámit se s mnoha zajímavými lidmi.

Měla jste zkušenosti s lidmi s postižením před tím, než jste je poznala v Caillou Blanc?

Moje babička bydlela v domě, kde byli postižení lidé, a potom jsem dělala jednomu postiženému člověku asistentku.

Jak jste tady během workcampu prožívala vztahy s lidmi s postižením?

Vztahy s postiženými jsou „jednoduché“, můžu být sama sebou, nemusím nic předstírat, postižení nemají odstup. Ve skutečném světě si vás většina lidí drží od těla.

Jak se vám líbí Čechy a Češi?

Češi jsou velmi bohatí uvnitř, mají otevřená srdce..

A krajina tady u vás mi připomíná krajinu mého dětství....kopce, stromy, vůně...

Co vás tady během toho týdne zaujalo?

Měla jsem ráda ranní úvody s Bertrandem a ráda jsem pracovala s ostatními, všichni byli při práci

jako jeden... Nemluvili jsme stejnou řečí, ale komunikovali jsme úsměvem, emocemi ...

Moc pěkný byl také výlet na Oheb!

Krátce před tím, než jsem odjela do Čech mi zemřel strýc a já jsem byla velmi smutná a pořád jsem na to myslela. Ale tady, přesto, že na něj myslím, zažívám ještě něco víc, než smutek. Jakousi „oslavu života“...

Cecille 63 let /dáma s mentálním handicapem - Caillou Blanc-Bretaň/

Jak se vám tu líbilo Cecille?

Nejdřív jsem se bála, pak jsem ale viděla všechny ty lidi a moc se mi tu líbilo.

A co se vám líbilo nejvíc?

Jsem velmi šťastná, že jsou tu šťastní lidé spolu, je to šťastný camp, je tu láska, mám to tu ráda. A taky tu je moc dobré jídlo!

Byla jste někdy během týdne unavená?

Ne!

Ale někdy jsem se trochu styděla, protože tu je moc lidí.

Hamza 18 let /student Paříž - původem z Alžíru/

Proč jsi se rozhodl jet do Čech na workcamp?

Důvěřoval jsem Caillou Blanc.

Ty jsi je znal před tím?

Ano, byl jsem tam před 3 roky.

Jaké pocity máš teď na konci?

Není to konec, je to začátek něčeho....

Setkání v Bretani

A najednou byli pryč... Bretaň, to musí být úžasné, ta dálka, ten mystický kraj na břehu Atlantiku, naši přátelé, to by bylo, podívat se tam...kdo ví...

...za dva měsíce sedíme na útesu nad příbojem Atlantiku a beze slova se díváme do zapadajícího slunce nad mořem. Bretaň, to jsou obrovské pestrobarevné květy hortenzií, irská architektura, prazvláštní řeč, milí lidé, nekonečné útesy, svébytná kultura... A konečně, bretaňská Archa Caillou Blanc (Bílý kamének) - cíl naší předlouhé cesty.

Přijeli jsme již do rozběhnutého workcampu, ale uvítání bylo bouřlivé! Přátelé z Čech přijeli a tak nastalo nekonečné objímání! Nestačíme se rozhlížet a divit, tolik lidí, tolik různých jazyků.... polština, litevština, slovinština, angličtina a samozřejmě francouzština.. a už nás vedou do nádherného kamenného domečku, kde budeme bydlet. Kdože tu bydlí? Bertrand, my bydlíme u šéfa komunity, ty jo! Vítá nás usměvavá francouzská lady Marie-Helene, Bertrandova manželka. Buďte tu jako doma. A už je čas na mši, která každodenně ukončuje společnou práci. A další oficiální uvítání přímo v kostele, teď vidíme všechny lidičky dohromady, je jich tu i s domácími na sto padesát. A pak večere, tradiční bretaňské jídlo - speciální palačinky a k tomu bretaňské tance, nádhera, tolik veselých lidí pohromadě, jak si se všemi rozumět... ještě, že máme úsměvy a doteky.... uf, rychle spát....

Ráno, po společném úvodu v kostele, jsme rozděleni do pracovních skupin, já jsem s Vlád'ou. Dali nás do skupiny, kde se staví jeden z domů, dřevěná konstrukce a pak střecha, fajn, užijeme si to spolu, ale co... nikdo v naší skupině nemluví anglicky! A tak nám rozdělují práci a Lád'a se mě ptá, co máme dělat? „Nevím Vlád'o, nerozumím jim.“ A tak jsme spolu na jedné lodi, musíme se

snažit chápat, co po nás ostatní asi chtějí. (Tak mě tak napadlo, že mohu prožívat to, co Vlád'a jistě zažívá často - nerozumí okolnímu intelektuálnímu světu, který po něm něco chce...). Nakonec to přece jen nějak šlo. Práce nás bavila a šla nám od ruky, a tak jsme poprvé v životě řezali motorovou pilou, pracovali na protahovačce, podávali, nosili atd.

A už tu je zase společné jídlo (vždy nás překvapí) a pak ty úžasné společné večery! Divadlo, hudební večer, vzájemné představování svých komunit. Zase tolik nových přátel, aha vy jste z Litvy, vždyť u vás jsme byli, co je nového? A Vlád'a, ten se skamarádil hned, vůbec nás nepotřeboval, hrál fotbal, honil se se psem, skákal na trampolíně... byl ve svém živlu. Asi proto, že ho tu všichni měli rádi, brali ho takového jaký je, prostě neuvěřitelně kamarádskej! A víte, co pro něj byl největší zážitek z jeho první velké cesty (vždyť byl poprvé v zahraničí, viděl moře, mnoho zajímavých míst a věcí...)? Lidí! Pořád vzpomíná na Jeana Bertranda, s kterým jezdil autem, a který mu dával najevo, že ho opravdu bere, na Benedictu, která nás všude provedla, a do které je trochu zamilovaný, na Patrika, který ho pošuchoval, na kluka, se kterým poslouchal v autě muziku, na našeho „mistra“ v pracovní skupině, na černou labradorku, kterou si chtěl vzít domů...

A to je právě to úžasné na Arše, to hluboké přijetí každého a ta všeobjímající láska, kterou jsme tam zakoušeli duchovně, duševně a často i fyzicky. A můj největší zážitek? Podobný tomu Vlád'ovu. Poslední společná mše, kdy už je dílo hotovo, stačí jen poděkovat. Při pokynu kněze, abychom si vzájemně popřáli pokoj, se na sebe vrhla stovka lidí a všichni

se objímali, líbali a se slzami v očích si děkovali a přáli opravdový pokoj Kristův.
RJ

Že nevíš, kdo je Tvůj bližní? Tak přistup blíž!

P. Kosorin

Narozeninový večer s Hradišťanem

Už nám je 9! 18. října jsme měli narozeniny! Dali jsme si k nim krásný dárek - benefiční večer s Hradišťanem... Během večera se vytvořila úžasná atmosféra vzájemnosti, přátelství a čehosi hlubšího, co možná na první pohled není vidět, ale dá se cítit srdcem. Prostě „to“ tam bylo!

Celá benefice se nesla v duchu Malého prince a hlubokých exupéryovských myšlenek.

Jeho poselství se podařilo nádherně ztvárnit ve stínovém divadle, kde se odehrál jeden z nejdůležitějších rozhovorů

Malého prince s liškou...

Hlavními protagonisty byl Vašík v roli prince, Šárka v roli lišky a vypravěčkou byla Káťa, která se celý text naučila nazpaměť! V momentech, kdy ztvárnili sílu přátelství, hloubku vztahů, i bolest z loučení, tajil se divákům až dech. Nutilo to až bolestně k zamyšlení nad tím, co je v životě důležité a jestli to, co každodenně prožíváme, má smysl.

Kulturní dvířka

Samozřejmě jsme si zase užívali vystoupení s naší kapelou (pro některé nové členy to bylo poprvé) a hlavně děti si chvíle slávy užívaly naplno. Největší „extáze“ však přišla, když jsme si mohli zahrát společně s Hradišťanem! A tak jsme bubnovali a chrastili do písňe Krátký popis léta jako o život. Jiří Pavlica hned pochopil

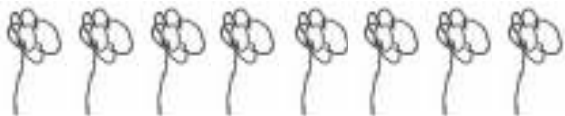
atmosféru večera. Zcela samozřejmě navázal na naši notu a přidával mezi své písňe hluboké myšlenky. Bral nás jako hudební partnery, takže kromě vytvoření duu Hradišťan-Benebend, vyzval náš frontmenku Aničku, aby si s nimi zazpívala nádhernou píseň Voda má... Nezapomenutelné zážitky.

Během večera jsme představili náš projekt „Archa na Modletíně“, kterému byla celá benefice věnována. Sami jsme byli překvapeni, když jsme viděli

promítané fotografie z Modletína, jaký kus práce se tam již podařil udělat. Nejdůležitějším bodem večera tedy pro nás bylo ocenění lidí, kteří nám pomáhají. A není jich, díky Bohu, málo!

Chceme poděkovat vám všem, kteří jste se na večeru rádi podíleli a i vám všem, kteří jste přišli a vytvořili báječnou atmosféru.

RJ

Benefiční večer z pohledu našeho nového kolegy Pepy

Kapelu Hradšťan samozřejmě znám, nevěděl jsem však, že jejich písně jsou tak krásné. Poslech zhudebněných básní, byl pro mě uměleckým zážitkem. Musím říct, že ovládání hudebních nástrojů je Hradšťanům opravdu vlastní. Sobotní koncert byl pro mě vskutku zvláštní, protože jsem byl nejenom divák, ale i účinkující. Večer totiž zahájilo vystoupení naší kapely. Předě dvěma měsíci, to jsem ještě v Benediktu nepracoval, jsem ani nevěděl, že nějaká skupina Benebend vůbec existuje. A teď jsem s nimi odehrál pět nádherných písní. Moc mě překvapilo, kolik citu a emocí se v písničkách Benebendu ukrývá. Jsou neskutečně opravdové. Navíc kapelu netvoří jen takzvaně normální, ale i jinak obdarovaní lidé. Je krásné sledovat, s jakým nasazením, a jak rádi všichni v kapele hrají. Dobrý dojem jsem měl z celého večera. Bylo pro mě zajímavé sledovat například průběh dražby, která podle mého názoru proběhla výborně. Stínové divadlo bylo zas neskutečně dojemné. Motto večera, řekl bych, vystihuje naprosto vše:

J. Karhan

„Co je důležitě, je očím neviditelné.
Správně vidíme pouze srdcem.“

V Chorvatsku jsme se zúčastnili dvou zajímavých přednášek chorvatského politologa Nevena Šimaca, odborníka na EU, který pracoval dva roky v Praze a pomáhal připravovat naši zemi na vstup do Evropské unie.

Česká republika je v srdci Evropy. Co z toho pro nás vyplývá? Nejsme anonymní lidé, ale máme k Evropě povinnosti být dobrým občanem, křesťanem, Evropanem. Evropa pro nás však zatím není nic jiného než možnost, jak získat peníze. Mana, která padá z nebe. My ji sbíráme a nemusíme nic. Myslíme si: Evropská unie není naší povinností. Je to povinnost těch, kdo ji založili. My ji jen využíváme. Sedíme kolem stolu a jíme a nemusíme se převlékat. Nechápeme náš lojalitu k Evropě. Nepochopili jsme, že vlastnictví není dobro. Peníze dominují práci, pak je teprve politika. Nejdříve by však měla být politika, pak teprve peníze. Bojíme se práce jako biblické rány, která se musí vymýtít. Za komunismu byla korupce, ale teď je korupce daleko horší. Vše se dá prodat a koupit: orgány, děti, zbraně...K ničemu není žádná úcta. Stali jsme se strůjci dnešní krize, ochudili jsme kulturní Evropu. Václav Havel řekl hned po pádu totalitního režimu v Evropě: „Všechno je možné, ale nic není jisté.“ „Jestli vy ze západu nám nepomůžete, abychom se změnili, my z východu vás zničíme korupcí. Berte nás vážně!“

Noví Evropané nemají ekologické cítění, které komunismus úplně zničil. Jsme globálně ohroženi ekologickou krizí, kterou si neuvědomujeme a dále ekonomickou krizí, která se bude opakovat. Jestli teď nepochopíme, že v nejbližších pěti letech musíme změnit naši devastaci země, čeká nás katastrofa. A jestli máme rádi svoje děti, musíme změnit náš přístup k devastaci země a k využívání energie.

Evropa se zlepší, když se na ní budeme podílet a zapojíme se do ní i my křesťané. Politika je pro nás špinavá věc, křesťané v politice chybí, protože do ní nechtějí patřit. Proto nechtějí volit a podílet se na ní. My křesťané v nové Evropě jsme rituální, ale ne spirituální. Křesťané musí vystoupit ze zákristií a kostelů do světa a začít jednat! My jsme církve, ale jsme také národ a občané.

Evropa není jen ekonomická, ale měla by vycházet ze zkušenosti utrpení, kterým prošla. Utrpení ve staré Evropě mnoho lidí zlomilo, ale také dalo vyrůst mnoha lidem. A to je třeba přinést k našemu stolu se vši pokorou. Zkušenost nové Evropy je veliká a je třeba ji předat těm, kteří to neprožili. Utrpení a zlo tu bude pořád, protože Bůh stvořil člověka svobodného. Černé věci v Evropě nejsou za námi, chybí nám kolektivní vědomí naší minulosti i vědomí odpovědnosti za budoucí generace. Z trpících se v minulosti často stali mstitelé. Je to otázka nás všech. Heslo dnešní společnosti je mít a vlastnit, místo být! Musíme žít v naději, že všechno bude lepší, nesmíme vstupovat do negativismu. Média nás tlačí určitým směrem, buď ke konzumu nebo k násilí. Tohle médium už není médiem, prostředníkem. Stává se symbolem perverze, násilí, nenávisti, špatného vkusu. Dnešní televize není médiem, které něco předává, ale tlačí a učí lidi násilí.

Východiskem pro nás i pro Evropu je práce na každém z nás, na jedinci. Musíme zlepšovat sami sebe. Nikoho neposuzovat. Nesouperit. Nezávodit. Musíme vrátit pravidla a změnit přístup k životu.

(zpracovala rj a bn dle poznámek z přednášky)

Ohlédnutí za tábořem na Modletíně ...

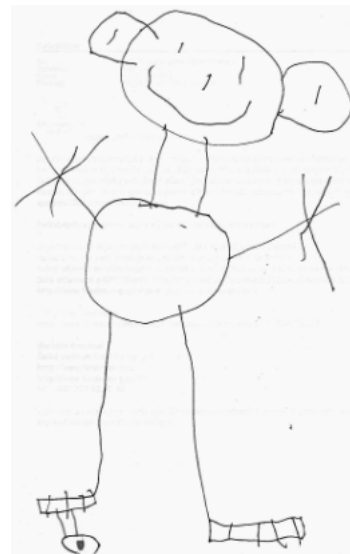
Tááák. Usedám a mám v plánu napsat všechny své dojmy z tábora v Modletíně. První, co bych chtěla, je všem říct, jak moc mě tento tábor pozitivně nabil. I když jsem přijela domů vyčerpaná, bylo to takové to krásné vyčerpání a pocit, že jsem plná pohody radosti a štěstí. A za to děkuji všem, kteří za to můžou, tedy všem táborníkům!

Asi půl roku pravidelně navštěvuji děti v Domečku v Chotěboři. Začala jsem stále více vnímat upřímnost každého úsměvu, pohazení či objetí. Proto jsem byla šťastná, když už jsme konečně vyjeli a tábor začal. V tu chvíli jsem ještě nevěděla, že tu největší radost, pohodu, štěstí, krásu, ... teprve zažiju a prožiju! Bylo neuvěřitelné, jak strašně moc na mě působilo všechno, co jsme společně dělali a vůbec každý úsměv od našich „božíček“ (název pro děti s postižením, který jsme na táboře společně vymysleli).

„Božíčka“ na mě měla neuvěřitelný vliv. S nimi jsem mohla být malá dítě i velká holka, na něco si hrát a přesto to myslet upřímně. Pokaždé mě vnitřně zahřálo, když jsem viděla šťastný smích. Také mě dokázali naladit na vlnu, kde jsem byla sama sebou, nepotřebovala jsem ničím zapadat do kolektivu, protože já byla kolektiv, byla jsem automaticky jeho součástí. Bylo to naprosto přirozené, nemuset se přetvářet a na něco si hrát. Teprve teď si uvědomuji, že jsem byla jiná, než v partě mých ostatních přátel, mých vrstevníků. Dále tu byla neuvěřitelná skupina dobrovolníků, snad s každým jsem si měla co říct, úplně s každým jsem vyšla v dobrém. Ty jo!, opravdu si nevzpomínám na nějaký nezdár, to snad ani není možné! Poznala jsem opravdu super lidi, našla mezi nimi i přátele.

Vždycky, když někdo říkal, že některé místo mu přirostlo k srdci, že tam na něj dýchala pohoda a cítil se tam přirozeně krásně, většínou jsem si to nedovedla představit. Na Modletíně jsem to však pochopila. Neuvěřitelný západ slunce, volnost, vzduch, ... vše zvlášť a zároveň dohromady, na mě působilo neuvěřitelně. Když jsem přijela z tábora domů, stále jsem mamce opakovala, jak to tam bylo úžasný a krásný. Ale mám pocit, že to stejně nejde vyprávět.

Markéta Kunášková, dobrovolnice, Gymnázium Chotěboř

Karlovi bylo čtrnáct a chodil teprve do páté třídy. Dvakrát totiž propadl. Byl to takový velký, pomalý dobrák, ale mezi dětmi byl oblíbený. Vždycky byl milý, ochotný a měl ustavičně dobrou náladu. Jaksi samo sebou se stal ochráncem nejmenších dětí. Největší událostí školního roku bylo jako pokaždé vánoční představení. Karel toužil hrát pastýře, ale paní učitelka mu svěřila důležitější roli - měl hrát hostinského. Karel se tak nebude muset učit mnoho textu a svým vzhledem určitě dodá odmítnutí noclehu Josefovi s Marií na síle. Před představením se sál zaplnil rodiči a příbuznými do posledního místečka. Nikdo však neprožíval kouzlo Vánoc silněji než Karel. Když nadešla jeho chvíle, Josef zvolna kráčel jevištěm a podíral přitom Marii. Josef zabušil na dřevěné dveře připevněné do papírových kulis. Právě na to Karel v roli hostinského čekal. „Co chcete? Zeptal se zhurta, jakmile je uviděl. „Hledáme nocleh.“ „Tak to ho hledejte jinde. Hostinec je plný až po střechu.“

I když Karel stál možná příliš nehybně, zněl jeho hlas velmi rozhodně. „Pane, hledali jsme už všude, ale marně. Máme za sebou dlouhou cestu a jsme k smrti unavení.“ „V hostinci místo nemám,“ namítl Karel zamračeně. „Prosím

vás, pane hostinský, buďte od té dobroty, moje žena čeká dítě a potřebuje si někde odpočinout. Určitě pro ni nějaké místo najdete. Už nemůže dál.“ V tento okamžik hostinský poprvé jako by roztál a pohlédl na Marii. Následovalo dlouhé ticho. Dost dlouhé na to, aby v publiku vyvolalo údiv. „Ne, jděte pryč!“ šeptala náповěda za kulisami. „Ne, „ opakoval Karel automaticky. „Jděte pryč“ Josef k sobě zarmouceně přitiskl Marii, která mu nešťastně položila hlavu na rameno, a odcházeli ze scény.

Místo toho, aby hostinský Karel zabouchl dveře, zůstal stát na prahu a díval se za vzdalujícím párem s otevřenou pusou, tváří zachmuřenou starostmi a se slzami v očích. Z ničeho nic se představení zamotalo. „Josefe, nikam nechod!“ zavolal Karel. Vrat' se i s Marií ke mně“ a se širokým úsměvem navrhl: „Můžete přespát v mém pokoji.“ Podle mínění některých ten hlupák Karel celou vánoční hru zkazil. Ale pro jiné, a byla jich většina, tohle vánoční představení bylo nejkrásnější ze všech, které v životě viděli.

anonym

Pohled odjinud

Dvě setkání s Malým princem

Také jste sledovali televizní projekt Kniha mého srdce? Měl ukázat, jaká literatura je českému čtenáři nejbližší. Když se blížilo finále, měl jsem docela strach, aby nezvítězil Harry Potter nebo Dobrý voják Švejk. Finále ankety a výsledek hlasování jsme mohli sledovat v přímém přenosu v sobotu 17. října. Dopadlo to obstojně, na stupních vítězů skončily samé moudré knížky. Trochu překvapivě zvítězil Jirotkův Saturnin, druhá skončila Babička Boženy Němcové a nakonec třetí byl jeden z horkých favoritů na vítězství Malý princ od Antona de Saint-Exupéryho. Pojdme nalézt něco moudrého třeba v úryvcích ze setkání malého prince s liškou.

„Nemohu si s tebou hrát," namítla liška. „Nejsem ochočena."

„Ó promiň," řekl malý princ. „Co to znamená ochočit?"

„Je to něco, na co se moc zapomíná," odpověděla liška. „Znamená to vytvořit pouta..."

„Vytvořit pouta?"

„Ovšem," řekla liška. „Ty jsi zatím pro mne jen malým chlapcem podobným statisícům malých chlapců. Nepotřebuji tě a ty mne také nepotřebuješ. Jsem pro tebe jen liškou podobnou statisícům lišek. Ale když si mne ochočíš, budeme potřebovat jeden druhého. Budeš pro mne jediným na světě a já zase pro tebe jedinou na světě..."

„Začínám chápat," řekl malý princ. „Znám jednu květinu... myslím, že si mne ochočila..."

Liška se vrátila ke svému nápadu: „Můj život je jednotvárný. Honím slepice a lidé honí mne. Všechny slepice jsou si navzájem podobné a také lidé jsou si podobní. Trochu se proto nudím. Ale když si mne ochočíš, můj život bude prozářen sluncem. Poznám zvuk tvých kroků, který bude jiný než všechny ostatní."

Liška umlkla a dlouho se dívala na malého prince. „Ochoč si mne, prosím!" řekla.

„Velmi rád," odpověděl malý princ, „ale nemám moc času. Musím objevit přátele a poznat spoustu věcí."

„Znám jen ty věci, které si ochočíme," řekla liška. „Lidé už nemají čas, aby něco poznávali. Kupují u obchodníků věci úplně hotové. Ale poněvadž přátelé nejsou na prodej, nemají přátel. Chceš-li přítele, ochoč si mě!"

A potom dodala: „Jdi se podívat ještě jednou na růže. Pochopíš, že ta tvá je jediná na světě."

Malý princ se odběhl podívat na růže. „Vy se mé růži vůbec nepodobáte, vy ještě nic nejste," řekl jim. „Nikdo si vás neochočil a vy jste si také nikoho neochočily. Jste krásné, ale prázdné. Není možné pro vás umřít. Pravda, i o mé růži by si náhodný chodec pomyslel, že se vám podobá. Ale ona jediná je důležitější než vy všechny, protože právě ji jsem zaléval. Protože je to má růže."

Při loučení svěřila liška malému princí prostinké tajemství: „Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“

Výše uvedené úryvky z XXI. kapitoly útlé knížky Malý princ jsem neslyšel onu sobotu v televizi při vyhlášení ankety. Slyšel jsem je o pouhé dvě hodiny dříve na slavnostním večeru sdružení Benediktus. Slyšel jsem je z úst drobné nevidomé dívky, která uměla celou dlouhou kapitolu úplně z paměti a doprovázela svým slovem stínové divadlo. Byl to hodně silný večer, který vyvrcholil společným vystoupení skupiny postižených dětí Benebend se souborem Hradišťan. Ano, s tím slavným souborem Hradišťan, který necelé tři týdny před tím v Brně - Tuřanech vítal papeže Benedikta XVI.

Benediktus je tu již devět let a nikdy to neměl lehké, často se setkal s nepochopením. Ale snad právě ten příběh lišky a malého prince může být klíčem k pochopení smyslu existence takového sdružení. Ti zdraví a nemocní ve sdružení se potřebují navzájem, protože si jeden druhého „ochočili“. Jejich způsob života a komunikace je specifický, jinak tomu ani být nemůže. Také jejich cesta víry se nutně liší od té naší tradičně pojímané. Oni vytvářejí svůj vlastní svět, který je vlastně alternativou, paralelním světem k tomu světu našemu, ke světu uspěchanému a na výkon zaměřenému. Nastavují nám tím zrcadlo, protože jsou v tom svém světě šťastni.

Milan Linhart

Z našich dílen

Značka Regionální produkt z Vysočiny

19. června letošního roku Benediktus získal od ZERY certifikát, který nás opravňuje používat na naše výrobky ochrannou známku „Vysočina - regionální produkt“. Certifikát nám předal hejtman kraje Jiří Běhounek

Tato značka regionálního výrobku je pro nás důležitá, protože se stále více chceme zaměřovat na rozvoj a podporu řemeslné výroby na Vysočině. Výrobky z našich dílen jsou originály, vyráběné lidmi s postižením. V letošním roce se výrobky rozrostly o ručně malované tašky a náušnice. V keramické dílně vznikají stále krásné výrobky - květináče, hrníčky, figurky,... Výrobků z keramiky je stálý nedostatek - poptávka je tak velká, že klienti by mohli vyrábět od rána do večera.

Naše výrobky jsou jedinečné svou originalitou a také tím, že jsou s láskou vyrobené. Budeme velmi vděční, když si všechny naše výrobky s tímto vědomím budete kupovat. A s vědomím toho, že zároveň podporujete rozvoj kraje, ve kterém žijete. Přejeme Vám, aby všechny výrobky vyrobené v kraji Vysočina, přinášely několikanásobnou radost....

13. listopadu jsme na Modletíně zasadili třicet ovocných stromů. Tyto stromy byly zakoupeny z grantu nadace Partnerství.

A black and white photograph of three young people standing in front of a dark-colored car. The person on the left is a young woman wearing a light-colored jacket with a dark 'S' logo on the front and light-colored pants. The person in the middle is a young man wearing a dark jacket and light-colored pants. The person on the right is a young man wearing a dark jacket and light-colored pants. They are all looking towards the camera. In the background, there is a white car and a building.

Když kůň couve, tak to se rozbíhá...

Šárka a Bára

Povídánís ...

Bára k nám chodí rok. Známe ji ze speciální školy. Je to trochu tajemnej človíček, který neustále odvádí pozornost od své maličkosti. I když ráda dělá legraci, pošťuchuje se s druhými a dělá psí kusy, uvnitř asi život bere dost vážně, protože si velmi často povzdechne: „Ach jo, čoveče!“ Někdy je těžké odhadnout, co si myslí. Ráda hraje v kapele, tančí a směje se.

Chvilí poté, co jsme poznali Báru, jsme se seznámili také se Šárkou, Bářinou maminkou. Poznali jsme ji jako stále usměvavou, pohodovou a éterickou ženu. Šárka pracuje v Betlémě v Hlinsku, je velmi výtvarně nadaná a šikovná (ilustrovala také některé články v tomto časopise). Zná věci dávno minulé - zvyky, řemesla, obyčeje, jídla... Tak jsme ji poprosili, jestli by na modletínské pouti vedla pekařskou dílnu. A zhostila se jí úžasně stylově! Napadlo nás, zeptat se jí na její život s Bárou...

Jaký je tvůj a Bářin příběh ?

Barča se narodila jako drobné děvčátko. To, že bude postižená, jsme se dozvěděli až později. Trvalo mi velice dlouho, než jsem tento fakt přijala a prošla si vším tím zoufáním, které každý rodič

v této situaci velice dobře zná. S obrovským odhodláním jsem se pustila do boje se nepřízní osudu. Velkou oporou mi byli rodiče, protože Barčín otec tuto situaci nezvládl a my zůstaly samy. Když byli Barče 3 roky, rozhodli se lékaři pro operaci páteře. Ona si totiž kromě mentálního postižení přinesla na svět i těžkou skoliózu. Cesty na operační sál se s pravidelností dvakrát do roka opakovaly nekonečných 10 let. Obdivovala

jsem její statečnost a trpělivost. Mezi tím Barča začala chodit do speciální školy v Hradci Králové, kde jsme tenkrát žily. Po nějakém čase jsem ji zkusila na doporučení odborníků přihlásit do školy internátní. Ačkoliv se tam Barče od začátku líbilo, já to nesla velice těžce. Teprve, když jsem viděla, jaké dělá pokroky, přiznala jsem si, že to nebylo špatné rozhodnutí. Časem jsme si našli i nového tatínka, který žil sám se svým synkem v Hlinsku a přestěhovaly se za ním. Byli jsme zase úplná rodina a všechno začalo klapat jak má. Po nějakých letech se nám narodil ještě malý Honzíček...

Co pro Tebe Bára znamená, co Ti dává? Co ve Tvém životě postižené dítě změnilo?

Narozením postiženého dítěte se život otočil vzhůru nohama. Nikdy jsem nebyla příliš průbojná a aktivní. Díky Barče jsem se musela úplně změnit. Postavila jsem se na vlastní nohy a naučila se bojovat, pokud to bylo potřeba... Našla jsem v sobě nečekanou sílu všechno zvládnout a porovnat si v hlavě, co je vlastně v mém životě důležité. Neříkám, že to bylo hned, a že to šlo lehce, ale když se podívám zpátky, ušly jsme s Barčou obrovský kus cesty. V těžkých chvílích pro mě byla výborným společníkem, takovým sluníčkem na obzoru. A přiměla mě, dívat se na věci jinýma očima. Když se nad tím vším zamyslím, jsem vlastně pyšná na to, jaká je a co všechno, i přes svůj hendikep dokázala.

Známe Tě jako milou a usměvavou kamarádku do nepohody, ochotnou s čímkoliv pomoci. Jak to všechno zvládáš: postižené dítě, rodinu, práci a ještě pomoc v Benediktu?

Možná, že pro okolí působím, že všechno zvládám bez problému. Ve skutečnosti to tak není. Musela jsem se vzdát většiny zájmů a ponechat jen to nejdůležitější... a i tak to bývá pěkný kolotoč. Přesto mám svůj život ráda a jsem za něj vděčná. Raduji se z maličkostí a užívám si každý den. Také mám štěstí, že mi můj manžel se vším pomáhá a je mi oporou. Pomoc v Benediktu neberu jako práci. Naopak. Je to pro mě jakési pozastavení a příjemně strávený čas. A když vidím, že to, co dělám má smysl, dodává mi to sílu a energii do dalších plánů.

Co bys mohla říct o Benediktu?

Když jsem se poprvé dozvěděla o Benediktu, brala jsem to spíš jako příležitost pro Barču. Možnost aktivního strávení volného

času, a tak... Pak jsem se ale začala pomalu setkávat s lidmi a myšlenkami tohoto sdružení a byla jsem čím dál víc nadšená. Pokaždé, když jsem vešla do domečku, měla jsem pocit, že jsem vkročila do jiného světa. Byla tam úžasná atmosféra klidu a porozumění. Cítila jsem se mezi lidmi, kterých si velice vážím, dobře. A tak jsem začala hledat volný čas, abych se mohla alespoň trochu zapojit a stát se tak součástí... Každé další setkání s Benediktem je pro mě velice obohacující a musím za tu příležitost poděkovat.

Máš zajímavou práci - kde pracuješ?

Pracuji ve skanzenu Vysočina jako výtvarnice. Mám to štěstí, že práce je pro mě i koníčkem. Rozsah činností, které musím zvládnout, je celkem široký, ale o to víc je tato práce rozmanitá, a tím i zajímavá. Baví mě nahlížet do životů našich předků a pomáhat udržovat jejich tradice a zvyky.

Jak se těšíte s Bárou na Vánoce a jak ve Vaší rodině probíhají?

Vánoce jsou jakési zastavení, což se mi na nich moc líbí. Ale ani u nás se neobejdou bez předvánočního shonu. Barča mi doma se vším ráda pomáhá. Před Štědrým dnem na ní vidím, že cítí příchod něčeho výjimečného. Opatrně podává vánoční ozdoby a ujídá cukroví. Před rozsvíceným stroměčkem pak zpívá koledy a s respektem pozoruje zapálené prskavky. Ačkoliv má z dárků velkou radost, mám pocit, že mnohem víc si užívá právě té zvláštní atmosféry, kdy se jako rodina sejdeme kolem stolu, jsme tu jeden pro druhého a nikdo nikam nespěchá.

OCENĚNÍ LIDÍ, KTERÍ NÁM POMÁHAJÍ

Benediktus udělil **PEČETĚ BENEDIKTU**, ocenění člověka s velkým ♥, za rok 2009 těmto lidem:

V kategorii dobrovolník:

Za přátelství s lidmi jinak obdarovanými

- *Aničce Dubnové, Ivě Švadlenové, Katce Vackové, Maruše Dvořákové, Markétě Kunáškové, Lukáši Černému, Petru Hovorkovi*

Za tvoření a divadelní čení:

- *Renatě Lédlové*

V kategorii pomocník:

Za pomoc s grafikou a ochotu pomáhat

- *Haně Jindrové*

Za tvorbu webových stránek

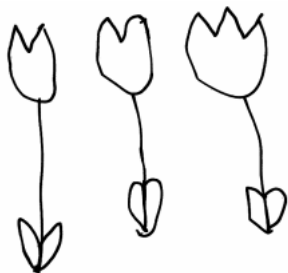
- *Davidu Dobrovolnému*

Za fotografování

- *Miloši Jindrovi*

Za ochotu kdykoliv pomoci

- *Evičce, Evě a Vlastovi Červeným*

O přátelích a kamarádech

V kategorii profesionální pomocník:

(který pomáhá nad rámec své práce)

Za realizaci našich stavebních projektů a přátelství s lidmi jinak obdarovanými

- *Pavlu Popkovi*

Za kreslení podoby našich budoucích domů, domečků a kostelů

- *Inženýru architektu Janu Hubáčkovi*
- *Inženýru architektu Tomáši Korečkovi*

Za psychickou podporu nás všech

- *Psychologu Vlastimilu Sojkovi*

Za podporu na naší cestě k Arše

- *Inženýru Karlu Štěpánovi*

Za záštitu našich stavebních projektů

- *Vratislavu Tureničovi*

Za trvalou podporu „Fanklubu“ Benediktu

- *Mgr. Květě Klímové*
- *Mgr. Janě Dubnové*
- *Vendulce Cemperové*

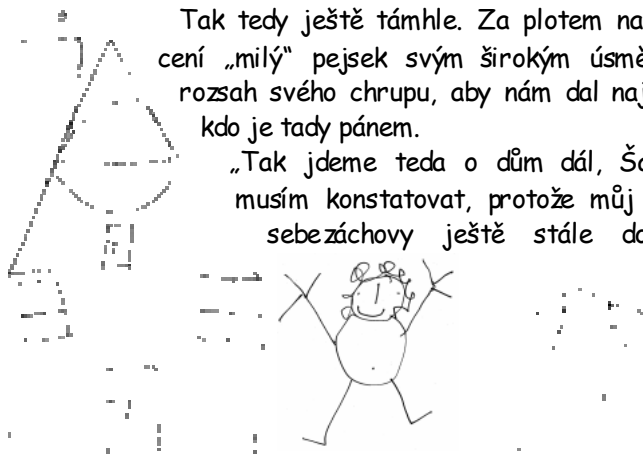
„A ještě támhle!“

Je první opravdu zimní den. Kopcovitou krajinu Modletínska pozvolna pokrývá bílo, na silnici se objevuje první námraza a především jsou asi dva stupně pod nulou! Ale ani to nás neodradilo od plánované sbírky na modletínský kostel v Horním Bradle. Vybavení kasičkami se nás postupně deset nasoukalo do auta pro sedm a hurá na věc!

Mojí partačkou byla neustále švitořící Šárka. Chodily jsme dům od domu – Šárka v jedné ruce s kasičkou, v druhé s letáčky a především ji zdobí tvář široký úsměv. Někteří lidé byli velice milí a někteří nám ani neotevřeli. Ale to Šárku neodradilo a už ji opět slyším, jak říká: „A ještě támhle!“

Tak tedy ještě támhle. Za plotem na nás cení „milý“ pejsek svým širokým úsměvem rozsah svého chrupu, aby nám dal najevo, kdo je tady pánem.

„Tak jdeme teda o dům dál, Šáro,“ musím konstatovat, protože můj pud sebezáchovy ještě stále dobře

funguje. Tam nás čeká také šírokový úsměv, ale už ne pejska, ale milé paní, která je velice ochotná.

Už máme docela veliký kus trasy ujitý a mě už začínají zábst postupně nohy a ruce. Aby ne! Venku v této zimě není skoro ani noha. Postupně začínám už jen automaticky cupit tat za stále aktivní Šárkou. Koukám na své mokré botky a cítím, že své nohy už necítím. Ale to už se ozývají mně velice dobře známá slova: „A ještě sem!“ Zakuklená do kapuci a zmrzlá poslušně pospíchám za Šárkou, která na moji otázku, jestli jí netíží zima, odpovídá, pro mě nepochopitelně, negativně.

Popravdě řečeno vůbec si nestěžuji, když zavíráme vrátka za posledním domem a směřujeme zpátky k autu. Potom všem přichází ale příjemné zakončení! Kdy, myslím zaslouženě, poobědváme v příjemném prostředí Hamerské krčmy.

Toto byla moje teprve druhá sbírka. Musím uznat, že je to docela zajímavá zkušenost, i když v případě návštěvy nepříjemných lidí ne moc pěkná. Ale především je pro mě krásné poznání to, že na světě je stále spousta velice ochotných, srdečných a milých lidí.

A o tom to přeci je, ne?

Alžběta Nováková – dobrovolnice Gymnázium
Chotěboř

Patrik

Znali jsme ho docela krátce. Dlouhého hubeného „kluka“ s lehkým mentálním postižením, který se přede dvěma roky jen tak objevil na Modletíně. Přijel se svými kamarády z Francie. Ostatní sem přišli pomáhat pracovat, ale on přijel, aby se nám stal kamarádem. Nerad pracoval a kde mohl, tam se před prací schoval. Kouřil jednu cigaretu za druhou, pil jeden hrnek kávy za druhým a stále kolem sebe šířil dobrou náladu. Žertoval a dělal jemu vlastní vtipky. Neumíme francouzsky a on mluvil jen francouzsky. A přesto jsme si rozuměli... Vše dokázal názorně vysvětlit a ukázat, takže ani francouzský vtip nikomu neušel... Byl Bertrandovým kamarádem. A tak nám Bertrand, lídr komunity, vyprávěl jeho příběh. Příběh kluka, kterého rodiče odmítli, a tak trávil svůj život převážně v psychiatrických léčebnách. Zde se stal závislým na cigaretách a kávě. Nikdy se tohoto zlovyku nezbavil. Šťastnou náhodou se dostal do Bertrandovy Archy Caillou Blanc, kde našel poprvé v životě rodinu a přátele. Jeho život dostal smysl. Stal se osobním přítelem Bertranda. A ten o něm říkal: „Je úžasné mít takového přítele, jako je Patrik. Nesnáším sobotní nákupy pro rodinu. A přesto je od určité doby rád dělám. Mám totiž přítele, který každou sobotu ráno kvůli mně brzy vstane a čeká na mě u mého domu, aby jel se mnou na nákup. Nedovedu si již nákupy bez

Patrika představit. Začal jsem je mít rád, protože je to náš společný čas, který je určen jen pro nás dva“

Patrika jsme potkali od té doby ještě dvakrát. Opět po roce na Modletíně a o prázdninách v jeho komunitě Caillou Blanc ve Francii. Každé setkání s ním bylo radostí. V září nám přišel od našich francouzských

kamarádů mail se sdělením: „Patrik zemřel, máme velký smutek v naší komunitě.“ Francouzská komunita je daleko. Přesto jsme skrze naše srdce byli spojeni v bolesti. Hluboce se nás dotýkal smutek našich přátel a ztráta Patrika.

Zdálo by se, že to pro nás byl jen cizí člověk, se kterým jsme se párkrát setkali. Patrik se nám však navždy vepsal do srdcí. A my věříme, že v něm máme velkého přímluvce, který nás shůry pozoruje a šibalsky se na nás směje...

(krátká úvaha na zadané téma ...)

Pracuji v Benediktu docela krátce. Ale ne zas tak krátce, abych nepoznala, že to, co Benediktus dělá, je dobré a že i lidé, kteří zde pracují a stali se mými kolegy, jsou dobří.

Samozřejmě, že jsem při nástupu cítila jakousi úzkost - z nového, neznámého prostředí, z cizích lidí a především ze setkání s postiženými lidmi. Moje úzkost byla ale velice brzy pryč a již po několika dnech jsem doma básnila o nové, úžasné práci. Neznámé prostředí se stalo při jemným „druhým“ domovem, z cizích lidí se stali moji přátelé a postižení lidé? - u nich nikdy nebyl důvod se jich bát - jsou milí, bezprostřední, usměvaví, veselí - prostě báječní.

Díky těmto pozitivním vlastnostem pro mě není práce v Benediktu pouze povinností, ale i radostí z pocitu, že dělám něco, co má smysl. Proto pro Benediktus pracuji ráda, ráda se účastním kulturních akcí, jsem součástí BeneBendu,...

Přeji každému stejnou zkušenost, jakou mohu prožívat já. Aby svoji práci dělal s chutí a láskou stejně jako MY v Benediktu.

Jana Hruša

Dopis všem

Mam rada Aničku a Martu a Radku a Martina a Lukáše a Blanku a Lucku a Milenu a Báru. To sou ale Anička je moc míla a si ale Radka je moc míla. Marta je moc míla a spí a má rada děti a děti jí má jí rady a Blanka má dceru Lucku a Lucka je moc míla a krásna a má rada psi a není ani zla. Milena je moc míla a všechnosní. Na Lukáš je moc míle a má rad děti a děti má jí radí jeho. Martin má moc má rad také děti a děti má jí radí jeho A oni všichni pomáhají dětem a má jí je radí a na Modletin jez di.

To napsala sama na počítači Šárka Novotková, kteří je 18 let

Dobrý je to

Vůz tramvaje se zastaví na stanici; nějaký mládenec vyskočí, maminka vysazuje dítě na schůdky, babka se s námahou drápe nahoru, vůz do sebe kousek po kousku vztahuje houfek čekajících, a když už jsou všichni ve voze, křikne konduktér na řidiče: „Dobrý je to! Jed’!“

Tohle můžete slyšet denně, pokud ovšem nejsou konduktéři dožraní; a abyste věděli, je to ve vši své spartánské stručnosti přednáška o optimismu. Dobré je, že všichni pasažéři nastoupili; dobré je, že vůz se zas může hnout. Je lepší, když vůz jede, místo aby stál. Špatné je čekat, ale dobré je točit klíčkou, zvonit, řinčet a propichovat lístky. Stát ve stanici nestojí za nic; ale dobré je řídit se Korunní třídou s kopečka, až okna drnčí. Nerí dobré, když nidko nevstupuje, ani nevystupuje; ale je dobré, že vůz ze sebe vyplivl pár lidíček a vsrkl s chutí nové. Zkrátka dobrý je to, a jed’!

Z čehož je zřejmo, že nemusí být žádná zvláštní pohnutka, aby to bylo dobré; stačí, když věci fungují tak, jak je jim určeno; dobrá je činnost. I když ta tramvaj nevezze ani nás, ani konduktéra, ani řidiče rovnou do zahrady ráje, na ostrov pokladů nebo na horu Venušinu, je dobré, že jede, třeba to bylo jenom na Karlák nebo do Dejvic. Kdyby zůstala stát u Štěpánské ulice a nemohla dál, mohl by konduktér vylézt, zapálit si retku a rejpat do Elektrických podniků; tedy ačkoliv by se tato chvíle mohla vyvinout v dějství pohodlné a příjemné, dává konduktér přednost tomu, že vůz jede jako blázen ke Spálené ulici. Dobrý je to! Jed’!

Člověk se probudí ráno po svátcích; třeba honil prkýnka někde po horách nebo deset hodin denně poslouchal rádio nebo jinak velkolepě a slavně, kypře a s rozkoší mařil čas sváteční; teď má před sebou zase tu všední rachotu a zatracenou drínu; zas aby

Toulání mezi slovy

vstával o sedmé hodině a jel do kanceláře nebo do dílny - Člověče, dobrý je to! Jed’!

A za pár dní se probudí zase o rok starší, protože to bude nový rok; zkušený člověk nebude hloubat nad záhadou, co as ten nový rok přinese, protože ví předem, že přinese hromadu práce a běhání a starostí. Co jiného by mohlo být? Dobrý je to! Jedeme!

Den za dnem, noc za nocí. Každý den má svůj pořádek, i to slunce na nebi má svůj jízdňák. Dobrý je to! Každý si může vymýšlet nějakou novou dráhu a nové koleje a nové stanice; ale každým jítrem pojede jako jel včera - Dobrý je to! Jen když se jede s plnou silou, když neuvážneme v půli cestě; a raději přidat rychlosti. Dobrý je to! Jedeme!

Karel Čapek
O lidech
/1928/

VLAŠTOVKY

Každé jaro z velké dáli
vlašťovky k nám přilétaly,
někdy až dovnitř do stavení

Pod střechou se uhníždily
a lidé, kteří uvnitř žili,
rozuměli jejich švitoření

O dalekých krajích, hlubokých mořích,
divokých řekách,
o vysokých horách, které je nutné
přelétnout,
o nebeských stezkách, zářících hvězdách, o
cestách domů,
o korunách stromů, kde je možné odpočinout

Jsme z míst, která jsme zabydlili,
z hnízd, která jsme opustili,
z cest, které končí na břehu
Jsme z lidí i všech bytostí,
jsme z krve, z masa, z kostí,
jsme ze vzpomínek, snů a příběhů

Jsme jako ti ptáci, z papíru draci, létáme v
mracích

a pak se vracíme zpátky tam, kde připoutaní
jsme

Jsme lidské bytosti z masa a kostí, jsme
jenom hosti

na tomhle světě - přicházíme, odcházíme

A chceme mít jisto, že někde místo, že někde
je hnízdo,

odkud jsme přišli a kam zas potom půjdeme
spát,

že někde je domov, že někde je hnízdo,
útulno čisto,

že někde je někdo, kdo čeká na nás, na
návrat

Tam v dalekých krajích, v hlubokých mořích,
v divokých řekách,
ve vysokých horách, které je nutné
přelétnout

Tam v nebeských stezkách, v zářících
hvězdách, na cestách domů,
v korunách stromů, kde je možné odpočinout

TAK PRO LETOŠEK KONČÍME, PÁNOVÉ!

PF 2010

NotaBENE / Časopis pro blízké / vydávaný o.s. Benediktus / 4. číslo / vyšlo v Chotěboři v roce 2009 v čase vánočním /
redakce: Blanka Nikodemová, Radka Jindrová / grafická úprava: Martin Jindra / ilustrace k článkům Historie a Naše identita: Šárka Teplá /
ilustrace k článku „A ještě támhle!": Milena Gruntorádová / ilustrace k článku Dopis všem: Šárka Novotková / obrázek na první straně: Vladimír
Janda - „Společně na cestě" / obrázek na zadní straně: Jarda Svoboda - „Vlaštovky"